

VASI FERENC ZOLTÁN
Panaszos felhanggal

*Őrnagy úr, az Isten áldja meg,
 ez ugyanaz a Magyarország?
 Mert én bizony olyannyira félek,
 mint Ön a sötétzárkában
 vagy a hadszíntéren.
 Az egzisztenciám ugyanúgy szétdobták,
 ahogy rokonai, s ugyanúgy kitagadtak.
 Mesélte a tatai vasútállomáson.
 Hazabotorkáltam. Akkor még volt otthonom,
 aztán az Egyedül alkotócsoport kisajátította,
 aztán rám telepedett egy elvált asszony,
 felcsináltatta magát, befektette pénzét,
 fiával megveretett, fojtogattatott,
 aztán ráment a kert, egy telekspekuláns
 épített egy kanadai faházat, majd
 eladásának kereszthuzatában rám szabadultak
 mások, diktátumszerződsük sírva írtam alá,
 már levágták csonkra a gázt, és jött a tél,
 kitelepítettek cigányok közé, akik
 megvágta, értékeimet elszedték,*

*fúthattam Budára, méregdrága albérletbe,
 de a városom és fiam utáni honvágy
 visszahozott, panziókba vettem be magam,
 majd az albérletezés után – kérve gondnokságom –
 lett egy 28 négyzetméteres kalyibám.
 Ez hát Magyarország! Valaki mindig
 megszalad, a többségi ítélet a döntő.
 Őrnagy úr, az Isten áldja, nemzedékem is
 kivetett, élek csontig magányosan –
 Vonatra kéne szállnom nekem is,
 át a Karácsonyon-Újévköszöntőn,
 minél több temető mellett robogjak,
 de ugyan hova. Kimegyek a sírkertbe,
 szüleim testének örök hona,
 s majd talán nekem is ott lesz
 öröklakásom, egyetemes halott leszek,
 s csak a csillagok földje alatt leszek: magyar! –
 holtzakállasan, körmösen és gondolattalan,
 vagy imatelten s tán üdvözülten,
 verem-mélyben, lebegve szüleim teste felett.*

Nagyanyám ravatala

*I.
 Tonnányi álmok alól
 kiszabadult gyermekkor.
 Hollóhajú cigányleány
 tollázkodik a lombból.*

*II.
 Így fekszem. Az égboltnak
 nincsen Holdja, Napja, csillaga.
 Körmöm alatt rózsabokor.
 Föld-mélybe szökken az őz.
 Dobajlik az elhullt hant.*